

[Indenrigsministeren]

december 1994 skal vi starte på asylsagsbehandling, og at de, der får afslag på asyl i en situation, hvor der stadig væk er krig i det tidligere Jugoslavien – i det område, hvor de pågældende kommer fra – naturligvis fortsat har deres midlertidige opholdstilladelse, fordi præmissen er, at der skal være fred, for at den bortfalder.

Jeg tror, at hvis hr. Helge Adam Møller, fru Birthe Rønn Hornbech og fru Pia Kjærsgaard havde gjort sig disse på sin vis ganske banale ting omkring 1992-loven klart, ville vi have sparet hinanden for en masse hyl og skrål omkring en i øvrigt, synes jeg, helt jordbunden og nødvendig lovgivning gående ud på, at man under alle omstændigheder bliver nødt til at se på de opholdsvilkår, der eksisterer for de bosniske krigsflygtninge i Danmark.

Dermed er jeg reelt inde i besvarelsen af det, som stadig er mig en stor kilde til undren, nemlig hvordan Det Konservative Folkeparti kan tale om forligsbrud. Hvordan kan det være et forligsbrud at fastholde ned til mindste komma præcis det, som Det Konservative Folkepartis justitsminister selv var med til at få gennemført i Folketinget? Hvori ligger forbrydelsen?

Det er også her blevet sagt, at det var dog urimeligt, at man ikke lavede en varsling i god tid af, at der var noget på vej her. Jamen hvornår plejer vi at gå og varsle over for hinanden, at vi holder os til lovgivningen, som den er? Så ville vi da få travlt, må jeg sige til hr. Helge Adam Møller.

I Socialdemokratiet og i regeringen overholder vi altid den lovgivning, der er, indtil vi beslutter os til at ændre den, så det dér med, at det pludselig er kommet dumpende, at vi vil følge den lov, man har vedtaget, det går lidt over min forstand, men det kan være, hr. Helge Adam Møller er i stand til at forklare: Hvori ligger det forligsbrud? Hvor er det, vi er kommet med noget, der er en afvigelse fra det, som et bredt flertal i Folketinget var enige om, og dér tænker jeg alene på det med at starte asylsagsbehandlingerne? Vi følger det, den daværende regering fik gennemført, og det står vi fuldstændig ved.

Så er det rigtig, at på et tidspunkt for nogle måneder siden, da vi havde fået nogle fredeligere tilstande i og omkring Sarajevo, hvor Mostar var begyndt at blive et mere normalt fungerende område, da den fuldstændige isola-

tion f.eks. i forhold til lufthavnen i Tuzla blev brudt bl.a. også ved dansk medvirken, da var der et begyndende og gradvis voksende fredshåb, og vi var inde i overvejelser om, hvorvidt det ikke var fornuftigt lige at trække sagen lidt i ørerne. Jeg tror, det var det udtryk, fru Dorte Bennedsen anvendte i en af sine korte bemærkninger.

Men det er da ikke regeringen, der har skiftet holdning. Det er da vilkårene, der har ændret sig, desværre. Alt dette her er naturligvis set i lyset af, at de fredsudsigter, som på et tidspunkt så langt bedre ud, end de gør i dag, har fået et forfærdeligt tilbageslag. Det var det, der skete omkring Gorazde.

Så vil jeg godt opponere imod den meget primitive tankegang, som jeg synes kom til udtryk i fru Pia Kjærsgaards indlæg, nemlig den tankegang, der gik ud på, at situationen omkring Gorazde var bestemmende for, at regeringen kommer med sit udspil nu, og at det var en form for udnyttelse af situationen.

Jeg vil godt sige til fru Pia Kjærsgaard: Når det kommer nu, er det af rent praktiske årsager. Det er, fordi en lang række af de ting, der er tale om her, og som har med undervisning at gøre, håber vi kan træde i kraft efter sommerferien, sådan at det kan begynde at få virkning fra det nye skoleårs start. Det er såmænd den helt enkle forklaring, og jeg synes, at en så stor primitivitet i tankegangen som den, der lå i fru Pia Kjærsgaards indlæg, er deklasserende, ikke for den regering, som det bliver rettet imod, men for den, der overhovedet kan få den type argumentation fremført i forbindelse med en så alvorlig sag som det, der er tale om her.

Og igen i hr. Helge Adam Møllers, men også lidt i fru Birthe Rønn Hornbechs indlæg synes jeg der står nogle spørgsmålstejn tilbage, nemlig følgende: Når nu hr. Helge Adam Møller kan sige – og det er vist nogenlunde ordret citeret – at man er enig i alt det, der ligger i lovforslaget, man er enig i intentionerne, og at man også er enig i den måde, som man har tænkt sig at gennemføre det på, så synes jeg, det helt store spørgsmål er:

Hvorfor i alverden vil man så ikke stemme for det? Hvad er det for nogle forhindringer, der ligger for Det Konservative Folkeparti og for Venstre? I den forbindelse vil jeg helt holde Fremskridtspartiet udenfor, de har jo aldrig engageret sig i omsorgen for de bosniske flygt-